

mig nærmere, end at han kan faae en Dom over mig til at betale, hvad jeg skylder ham og Sagens Omkostninger, og det maa jeg finde mig i, men en saadan Mand bliver, ifølge hvad jeg nylig har udtalt, alligevel dømt til beskuden at betale det Offentlige en Mulct, og denne Mulct maa han, hvis han ikke kan betale den, affone paa Kroppen. Man har derfor næsten hver Ugedag det Tilfælde, at Folk maae spadsere i Slutteriet eller i Afsoningsfængsel, fordi de ikke have kunnet betale den Mulct, som det Offentlige saaledes fordrer, naar de udeblive eller ikke give tilbørligt Møde ved Fuldmægtig ved Forligscommissionsen. Det forekommer Udvalget, og dertil troer jeg, at alle dets Medlemmer have været enige, at det er det Retteste, at denne Mulct bortfalder.

Ifølge de Bestemmelser, som allerede ere vedtagne af Thinget, ansee vi det fremdeles for consequent rigtigt, at Forligelsescommissionsen altid skal bestaae af 2 Medlemmer. Det er tyvlsomt, hvorvidt det efter den gjældende Lovgivnings § 48 er nødvendigt, at der er 2 Fredsmæglere tilstede, for at Forligsmægling gyldig kan afsluttes, vi have derfor optaget en udtrykkelig Bestemmelse herom, der siger, at der skal være 2.

§ 11 er kun en simpel Følge af de foregaaende Paragrapher.

Justitsministeren: Hvad §§ 10 og 11 angaaer, har jeg ikke Noget derimod at erindre, og hvad § 9 angaaer, finder jeg heller ikke Noget at erindre imod, at den vedtages. Jeg antager nemlig, at den Straf for Udeblivelse, som ligger i Dømmelse af Sagens Omkostninger, i og for sig er tilstrækkelig, og at den ikke behøver yderligere at stærpes ved den i Forordningen af 11te August 1819 fastsatte Mulct for unødigt Trætte.

Bregendahl: Jeg skal ogsaa udtale, at jeg ikke troer, at det kan være meget betænkeligt at lade § 9 udgaae, men jeg skal dog til, hvad den ærede Ordfører har anført, bemærke, at den Mulct, der omtales i § 9, udgjør i Almindelighed kun 4 Rd., og jeg skal ved Siden deraf bede erindret, at § 71 i

Lyende-Loven af 10de Mai 1854, som er vedtaget af Folkethinget, lyder saaledes: „Parterne have i Almindelighed at møde personlig. Den, der uden lovlig Forsald undlader dette, skal, hvis Sagen kommer til Rettergang, dømmes til at betale Sagens Omkostninger og i Mulct for unødigt Trætte fra 1 til 5 Rd., uden Hensyn til det Udsald, Sagen tvørigt maatte erholde“. Denne Bestemmelse er vedtaget af Folkethinget for omtrent et Aar siden, og den vil blive staaende og vedblive at være gjældende, om § 9 nu ogsaa vedtoges; men det forekommer mig at være lidet consequent saa nylig at have vedtaget den nu oplæste Paragraph i Lyendeloven og dog her vedtage § 9.

Ordføreren: Ja, naar man kommer til den Erkjendelse, at det er ubilligt at lade Folk bøde paa Kroppen, fordi de have undladt personlig at møde ved Forligsprøven, idet de indskrænke sig til siltende at indrømme, at Modparten kan faae hos dem Alt, hvad han forlanger, saa vil det dog være at gjøre altfor meget for Consequentsen, naar man, fordi man forrige Aar eller for et Aar siden har vedtaget en Bestemmelse, hvis Realitet man nu ikke billiger, alligevel skalde blive staaende ved en formeentlig urigtig Bestemmelse.

J. N. Hansen: Den ærede Minister har paa et Par Steder i Loven savnet en Henvisning til de ældre Bestemmelser, idet han meente, at der i saa Henseende manglede den fornødne Tydelighed, naar ikke disse Henvisninger fandt Sted. Jeg kunde ønske at høre den ærede Ministers Mening, om dette Savn ikke kunde afhjælpes, naar der til 3die Behandling skete den Forandring i § 11, at den kom til at lyde, at de Lovbestemmelser og Forrifter om Forligelsesvæsenet, som ikke maatte være i Strid med denne Lov, vedblive at være gjældende, idet jeg troer, at Meningen saa vil træde tydeligere frem.

Justitsministeren: Jeg maa erkjende, at den nysnævnte Affattelse tildeels vil afhjælp Manglerne, og som jeg før yttrede, er det ikke for mit eget Bedkommende, at jeg har savnet